

ΘΕΑΤΡΟΚΡΙΤΙΚΗ

«Μπαμπάδες με Ρούμι»

Οταν πριν μερικά χρόνια στο ΘΟΚ συζητούσαν το ανέβασμα της καινούργιας, τότε, κωμωδίας των Παπαθανασίου-Ρέππα κι έπρεπε να εκφράσω άποψη, ένιωσα αποστροφή προς το κείμενο και ειλικρινά αυτό δεν είχε σχέση με τη μακαβριότητα της θεματολογίας ή τις ανηθικότητες των προσώπων του έργου. Θα θέσω τη γνώμη μου πάνω σε θεωρητική βάση: πιστεύω ότι ο συνδυασμός της μαύρης κωμωδίας με την σάτιρα ηθών είναι αφύσικος, ως αποτέλεσμα προκύπτει υφολογικό υβρίδιο. Η αισθητική του είδους της μαύρης κωμωδίας δεν έχει για κινητήρια δύναμη την κοινωνική αγανάκτηση ή το ηθιολογικό μένος όπως η σάτιρα. Η μαύρη κωμωδία πηγάζει από ένα χιούμορ πολύ πιο συγκαταβατικό από την κακίζουσα σάτιρα. Αν η μαύρη κωμωδία επικεντρώνεται στις «κακές πράξεις» των ανθρώπων, η σάτιρα μαστίζει τους «κακούς ανθρώπους». Ο Παπαθανασίου και ο Ρέπας δείχνουν πολύ κακές πράξεις πολύ κακών ανθρώπων, σμίγοντας τα δυο είδη και δημιουργώντας πιστεύω ένα βαρυφορτωμένο και παρατραβηγμένο έργο.

Συνεχίζοντας το ιστορικό των συναντήσεων μου με τους «Μπαμπάδες με ρούμι», θα αναφέρω την ερασιτεχνική παράσταση της θεατρικής ομάδας από το Παραλίμνι, η οποία επέφερε κάποιες διορθώσεις στην ήδη σχεδιασμένη μου άποψη. Ο υγιής ζήλος των ηθοποιών αναδείκνυε μεγάλα αποθέματα πρακτικής θεατρικότητας που έκρυβε το κείμενο και ξεπερνούσε τις χαλαρώσεις της υπόθεσης και τις υπερβολές του ύφους.

Εκείνη η παράσταση πρόβαλλε τα στοιχεία της μαύρης κωμωδίας εις βάρος της σάτιρας ηθών. Η φετινή παραγωγή του ΘΟΚ, σε σκηνοθεσία του Φαίδρου Στασίνου, δεν έχει ιδιαίτερα στιλιστικό τονισμό. Η ομάδα δεν αναρωτήθηκε ιδιαίτερα για το είδος της κωμωδίας που παίζει και προσεγγίζει το κείμενο απευθείας, μετωπικά. Δυσκολεύομαι να εντοπίσω στοιχεία σκηνοθετικής παρέμβασης στην παράσταση, εκτός από την απόσπαση δυο σκηνών στην έναρξη και μιας στο τέλος. Η παράσταση αποκτά τεχνητό πρόλογο και επίλογο. Το πρόβλημα όμως είναι ότι οι σκηνές αυτές δεν είναι οι σημαντικότερες, δεν είναι σκηνές-κλειδιά που ορίζουν ή εξηγούν τα υπόλοιπα για να τους δοθεί ιδιαίτερη σημασία.

Οι υποκριτικές εργασίες ακολουθούν γραμμική πορεία. Παίζουν το κείμενο ατάκα προς ατάκα χωρίς να κάνουν μορφοπλαστική δημιουργική δουλειά. Άλλοι προσφεύγουν στο παλιό τους οπλοστάσιο και ανασέρνουν μέσα (Μ. Μίχα, Στ. Λούρας), άλλοι δουλεύουν πιο μεθοδικά αλλά χωρίς ενθουσιασμό (Σ. Φυρογένη, Α. Γραμματικόπουλος) και άλλοι κωμικίζουν υπερβολικά (Α. Αγαθαγγέλου, Ε. Ευσταθίου). Αλλά οι ηθοποιοί του ΘΟΚ επανειλημμένα έχουν αποδείξει ότι η ποιότητα της δουλειάς τους και το επίπεδο απόδοσης εξαρτάται από τη δυσκολία και τη σοβαρότητα της πρόκλησης που περιέχει το εκάστοτε έργο και ο εκάστοτε ρόλος. Θυμηθείτε τον «Καζιμίρ και Καρολίνα» για τον Λούρα και τη Φυρογένη, ή το πρόσφατο «Παιδιά ενός κατώτερου Θεού» για τον Γραμματικόπουλο. Όταν, όμως, εκτιμούν πως το κείμενο είναι εύκολο και δεν περιέχει πρόκληση προσωπική και ομαδική, τότε το επίπεδο πέφτει και οι ηθοποιοί αρκούνται στη χρήση των μόνιμων τεχνικών που διαθέτουν.

Ο συνθέτης Μ. Μελετίου και ο σκηνογράφος Α. Ρόπαλης έκαναν καλή επαγγελματική δουλειά. Ενδιαφέρον παρουσιάζει η σκηνογραφική πρόταση του Ρόπαλη με τη μετατροπή του σπιτιού στο εσωτερικό του οποίου γίνεται η 1η και 3η πράξη στο νεκροταφείο της 2ης. Όποιος θέλει το διαβάξει αυτό ως μεταφορική παρουσίαση της τάφου άξιας σαπίλας της ζωής ή μια σκηνογραφική μακαβριότητα που ταιριάζει στο είδος της μαύρης κωμωδίας.

● **Σκηνοθεσία:** Φαίδρος Στασίνος. **Σκηνικά-κοστούμια:** Άντρος Ρόπαλης
Μουσική: Μάριος Μελετίου. **Φωτισμοί:** Γρηγόρης Παπαγεωργίου. **Παίζουν:** Ανδρούλα Αγαθαγγέλου, Στέλα Φυρογένη, Μαρία Μίχα, Αχιλλέας Γραμματικόπουλος, Έλενα Ευσταθίου, Σταύρος Λούρας.

NONA
ΜΟΛΕΣΚΗ

Η φετινή παραγωγή του ΘΟΚ, σε σκηνοθεσία του Φαίδρου Στασίνου, δεν έχει ιδιαίτερα στιλιστικό τονισμό. Η ομάδα δεν αναρωτήθηκε ιδιαίτερα για το είδος της κωμωδίας που παίζει και προσεγγίζει το κείμενο απευθείας, μετωπικά. Δυσκολεύομαι να εντοπίσω στοιχεία σκηνοθετικής παρέμβασης στην παράσταση, εκτός από την απόσπαση δυο σκηνών στην έναρξη και μιας στο τέλος.